

«Έρως. Γάμος. Κέρατο.»

Στο φουαγιέ του Ένα, με ποτό και ποπ κορν, ο κόσμος έχει χαλαρή διάθεση, το «18+» στην αφίσα προϊδεάζει, το μπαρ είναι μέρος του σκηνικού, η σκηνή είναι στημένη ανάμεσα στα τραπεζάκια. Η νέα παραγωγή δηλώνει εξ αρχής ότι ανήκει σε μια άλλη κατηγορία από τις συνηθισμένες. Οι δύο ακρινές λέξεις στον τίτλο του έργου του Νέαρχου Ιωάννου, «Έρως» και «Κέρατο», φωτίζουν τη μεσαία, «Γάμος», η κάθε μία με τον δικό της τρόπο, ή, αν κοιτάξεις αλλιώς, αποτελούν χρονοαιτιολογική αλυσίδα, όπου το κέρατο είναι το αναπόφευκτο τέλμα. Στο «Θεατρικό μυθιστόρημα» του Μιχαήλ Μπουλγκάκοφ υπάρχει ένα επεισόδιο όπου ένας από τους χαρακτήρες, που μόλις έχει επιστρέψει από το Παρίσι, περιγράφει την Πόλη του Φωτός στην περίεργη ομήγυρη, αλλά επικεντρώνεται μόνο σε σκηνές με μεθυσμένους Ρώσους που ξερνάνε, σπάνε τα μούτρα ο ένας του άλλου και γενικά κάνουν τα αίσχιστα. Μετά από τις αφηγήσεις του, κανείς πια δεν θέλει να πάει στο Παρίσι. Ο Νέαρχος Ιωάννου έχει αυτή την ικανότητα, να παρουσιάζει με τέτοιο τρόπο τα θέματά του, που... δεν θες να πας στο Παρίσι. Αλλά μήπως θες ν' ακούς τις περιγραφές; Αλλιώς δεν εξηγείται... Ο Νέαρχος Ιωάννου, χρόνια τώρα, διατηρεί το ύφος και τη θεματολογία του, και τα έργα του διαβάζονται και ανεβάζονται, άρα ας ψάξουμε τη φύση της κοινωνικής ζήτησης που συναντά την προσφορά του. Το πρώτο που σημειώνουμε είναι ο αγαπημένος, διαχρονικός, εθνικός συνδυασμός του ερωτικού και του κωμικού στοιχείου. Αιώνες τώρα γράφονται στα ελληνικά όλων των εποχών και όλων των διαλεκτικών αποχρώσεων πολύ όμοια αστεία, όμοια όχι στην ποιότητα του έργου όπου περιλαμβάνονται, αλλά στην περιορισμένη, από τη φυσιολογία και την ανατομία του ανθρώπου, θεματολογία. Οπότε το «Έρως. Γάμος. Κέρατο» στέκει σ' αυτή

τη γραμμή, κάνει τα χλιοειπωμένα αστεία για τη σεξουαλική συμπεριφορά και ανασφάλεια, για την απιστία και τις φαντασιώσεις, για τις πολυγαμικές ορέξεις και τον μονογαμικό θεσμό, και στοχεύει στην είσπραξη «δικής του» μερίδας γέλιου. Το δεύτερο χαρακτηριστικό του έργου είναι η σάτιρα των ηθών του σημερινού Κύπριου. Η μέθοδος του συγγραφέα είναι η απόλυτη γενίκευση, δεν επιλέγει κάποιον συγκεκριμένο κοινωνικό στόχο ή ξεχωριστό ανθρώπινο τύπο, αλλά περιλαμβάνει στο στόχαστρό του... όλους. Αλλά μια και στους Κύπριους αρέσει να ομαδοποιούνται σ' έναν εθνικό χαρακτήρα-στερεότυπο και να αυτοσαρκάζονται, το κοινό κάπως αιψήφιστα αποδέχεται τα όσα τους σούρνει ο συγγραφέας.

Ο σκηνοθέτης Αντρέας Χριστοδουλίδης βασίζεται στη χαλαρή διάθεση των θεατών του, στα διαφοροποιημένα από την ατμόσφαιρα του χώρου και τους κανόνες θέασης κριτήρια πρόσληψης της παράστασης από τους θεατές, στο «18+», στον λόγο και στη σκηνική δράση. Φέτος, ένα «σ' όποιον αρέσουμε, για τους άλλους δεν θα μπορέσουμε...» ήταν ιδιαίτερα έντονο στις επιλογές του Θεάτρου Ένα.

Η υποκριτική πεντάδα της παράστασης είναι σε καλή φόρμα και με καλή διάθεση. Τα σατιριζόμενα στερεότυπα συμπεριφοράς δεν είναι δύσκολος στόχος για καλούς επαγγελματίες και όταν η υπερβολή όχι απλά δεν απαγορεύεται, αλλά επιβάλλεται ως ερμηνευτικός τρόπος, τα πράγματα γίνονται ακόμα πιο εύκολα.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ